

La gran cursa

Ei, hola. Benvinguts a la diada anual de les tortugues. És una festa increïble! Aquest any han vingut tortugues de tot el món. Hmmm, aquest tomàquet és boníssim! Veieu aquella tan enorme? Doncs és la gran tortuga del Carib que pot menjar-se un quilo d'enciam en un minut. I aquella petita com un mosquit? Doncs aquella és una tortuga de l'Amazones que quan s'enfada canvia de color. Totes han vingut per divertir-se en aquesta fira que tenim muntada.

Us deueu preguntar què celebrem, oi? Bé, doncs celebrem un fet insòlit: que una tortuga va guanyar una cursa a la llebre.

Tot va començar un dia com avui, quan una tortuga que es diu Pepa va sortir a passejar perquè feia un dia fantàstic. Mentre la Pepa passejava, va trobar-se amb una llebre i es va parar per saludar-la amistosament.

- Bon dia tingui, senyora llebre -va dir la Pepa.
- Però la llebre no li va fer ni cas. La Pepa, que era molt amable, hi va insistir.
- Bon dia, senyora llebre -va repetir.
- Davant tanta insistència, la llebre, que era molt presumida i fatxenda, va preguntar:
- Què hi fas tu, al bosc, tortuga?
- Passejo - va contestar la Pepa.
- Passejo, passejo! - va dir la llebre imitant-li la veu amb to burleta -. Com pots passejar amb aquestes cames tan curtes? Si no aixeques ni un dit de terra i tens la closca ratllada de tant arrossegar-la!

A la Pepa no li va fer cap gràcia que la llebre se'n fotés d'ella. No li agradava gens ni mica que s'enriguessin de les seves potes curtes. I sense pensar-s'ho dues vegades la Pepa va dir:

- Sí, sí... Les teves potes són molt llargues i musculoses, peròestic segura que si fem una cursa la guanyo jo!

Quan va sentir-ho, la llebre va posar-se a riure fins que li van caure uns llagrimots grossos com botons. No s'ho acabava de creure. La tortuga, l'animal més lent que coneixia, la desafiava a ella, la llebre, l'animal més ràpid del bosc.

- Ho dius de broma, oi, tortugueta? Com vols ser més ràpida que jo?
- No és cap broma. Tu diguem on i quan vols fer la cursa... I jo hi seré com un clau.

La Pepa hi va insistir tant i tant, que, finalment, la llebre es va picar.

- Jo no tinc la culpa que siguis una beneita. És problema teu. Mira, quedem aquesta tarda, a les sis en punt. La cursa serà des d'aquella olivera fins al pi que hi ha a l'altra banda del turó. D'acord?
 - No hi faltaré -va contestar la Pepa.
 - I què ens hi juguem? -va preguntar la llebre.
 - Ens hi jugarem l'orgull de ser l'animal més ràpid del bosc.
- A les sis en punt la Pepa arribava a l'olivera on l'esperava la llebre. Van encarregar al

senyor mussol que donés la sortida...

- Per què sempre em desperten per treballar -va protestar el mussol-. A veure... Preparats, llestos... Ja!

I la cursa va començar. La llebre va sortir tan ràpida que al cap de pocs instants la tortuga ja no veia ni el núvol de pols que aixecava.

Quan la llebre va arribar dalt del turó, es va parar a respirar. Havia fet un esforç considerable. Va mirar enrere i no va veure ni rastre de la tortuga. "No sé pas per què corro tant", va pensar, "si les tortugues no saben córrer".

Animada per la distància, la llebre va decidir descansar una estona a l'ombra d'una figuera.

- Ahhhhhh!!!! Que bé que s'hi està, a la fresqueta... - va pensar la llebre-. Em quedaré aquí una estona. I quan vegi que arriba la tortuga, tornaré a córrer i no tindré problemes per guanyar la cursa. Si és que la lenta de la tortuga no hi té res a fer contra un animal tan esvelt i àgil com jo!

S'hi estava tan bé, que la llebre es va quedar adormida com un soc i va caure en un son tan profund, que ni sentia piular uns pardals que jugaven per allà. Quan la tortuga hi va passar, va estranyar-se moltíssim en veure roncar la llebre arraulida entre les arrels de la figuera. Però la tortuga no va parar ni per fer un glop d'aigua. La Pepa va continuar xino-xano.

Al cap d'una estona, la tortuga arribava a la meta. Tots els animals que s'hi havien reunit van començar a cridar d'emoció i a exclamar hurres i visques. Hi havia el senyor ànec, l'eríçó i l'esquirol...

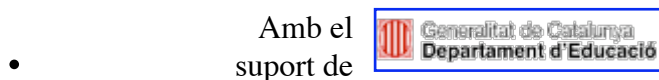
- Visca la Pepa! -cridaven tots.

Fins i tot el senyor talp va abandonar per un moment el subterrani on vivia per celebrar la victòria. I la rateta va ser l'encarregada de donar-li un ram de flors.

Incomprensiblement, la tortuga Pepa havia guanyat la cursa a una llebre arrogant que havia comès l'error de confiar-se excessivament.

Des d'aquell dia, les tortugues som un dels animals més respectats del bosc. És famosa la nostra constància i per això, cap llebre no s'ha atrevit mai més a tornar a desafiar-nos en una cursa. Doncs bé, ja que coneixeu la història de la gran cursa i per què les tortugues ens reunim un cop a l'any per recordar-la, ara ens podem dedicar a divertir-nos una mica. I sabeu què farem? Doncs jugar a tirar pilotes a la llebre, que és la meva distracció favorita.

Guió: J. M Hernández Ripoll

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta **5480**](#) |
- - [Idiomes](#)
 - [Català](#)
 - [Castellano](#)
 - [English](#)